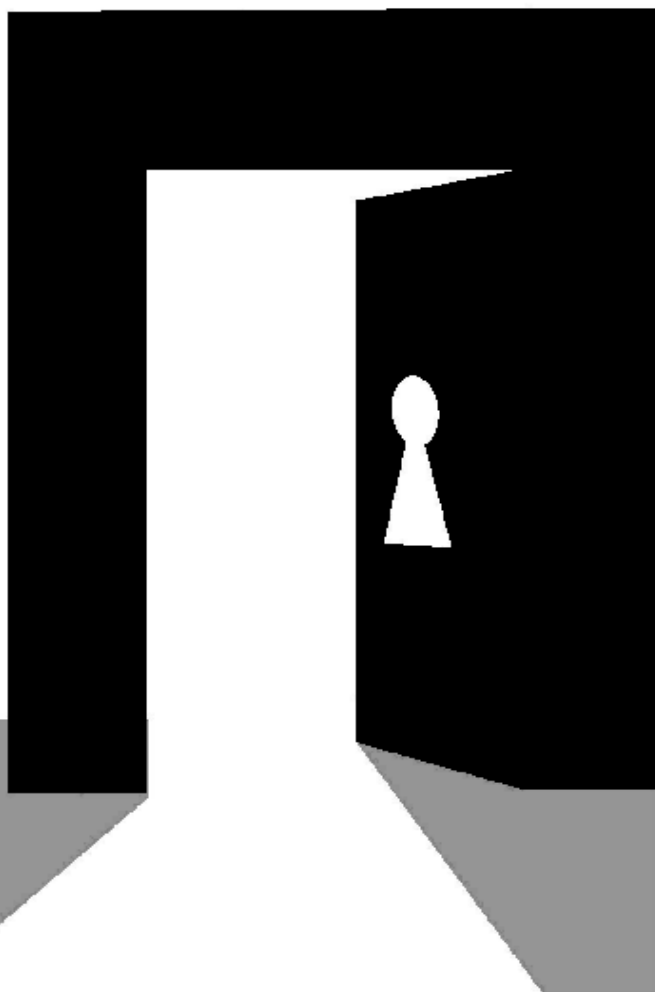

Aturem la contrareforma del PP

Papers per a tots els immigrants

Sumari nº 14

Situació política: llei immigració, pressupostos,
i congressos IU pàg 3 a 6

Aturem la contrareforma de la llei d'immigració.
Papers pels immigrants pàg 9 a 11

Feixisme pàg 12 a 15

Sindical: PEG, escoles adults,
telemàrketig a CCOO! ... pàg 7-8

Joventut: Reforma codi penal, llei del menor,
repressió... pàg 16 -17

Internacional: Palestina, Sèrbia pàg. 18 -19

Tots a Niça pàg. 20

Suplements: Correo internacional 84

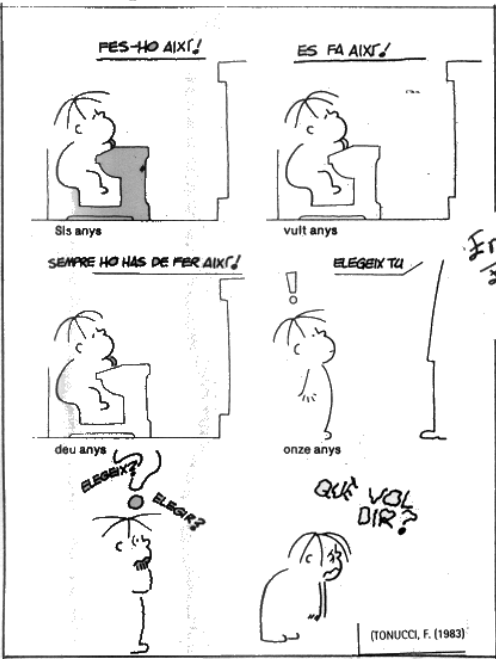
TAULÓ D'ANUNCIS

Recordeu: els dies 6, 7 i 8 de desembre, A NIZA : cimera europea... (o com seguir "matxacant" als treballadors i treballadores

-19/11 : mani per un ensenyament públic de qualitat. 12 hs. Pça. Urquinaona.
 -A partir de novembre, movilitzacions del sector públic. Vaga: 14 i 15 de desembre
 -24/11, en Girona. Concentració. Judici als/a les 6 acusats/des en la mani antitaurina.
 -29/11. Madrid. Solidarietat amb Palestina. 20hs. Atocha

"Hablar es difícil (...) revelarías el pánico que sientes a todo : a los golpes, al paro (...) al futuro... los profesores, sin embargo, hablan de otras cosas. Y dicen que es importante. Por eso la escuela me parecía una peste, porque nunca llegaba el momento de hablar de lo que era importante para mi."

De "Lobo Negro, un skin"

En defensa
 d'Escoles Lúltas
 29/11 a les 17,30

Mor aixafat un treballador a Terrassa

UN TREBALLADOR va morir ahir a Terrassa quan efectuava un transport amb un toro mecànic a l'interior d'un túnel de rentat inactiu. Aquest accident mortal és el cinquè ocorregut al Vallès Occidental des del mes de juliol. Ahir van morir així mateix una empleada d'una empresa tèxtil, a Alacant, i un miner a Astúries, com a conseqüència d'un esfondrament. A. P.

HE VIST
 "Ballar en la foscor" ... quin empatx de plorar!...pero molt bona.

FG

Algú sap a on eren els sindicats i els grans partits "obrers"?

Mani Contra la llei d'estrangeria. 4/11/00

Objectes perduts

"En el fondo a mí me hace gracia el asunto de la tolerancia el telón de la caridad y la osadía de la ignorancia. La solidaridad convertida en enorme falacia Y el humanitarismo en boca de aquel que provoca la desgracia Del político que obliga a la patera y venera la alambrada Del patrono que de la ilegalidad saca tajada. "Que suba la marea"

de HECHOS CONTRA EL DECORO

!!
 Des de Madrid, un crit beu fort: Nosaltres també exigim l'eliminarament de la Taula. Candie

El racó de les pintades

UNA ENSENYANÇA
 EN LA QUE LA VIDA S'AVORREIX,
 NOMÉS ENSENYA BARBÀRIE

UA (Barcelona)

Amb la tramitació de la **Contrareforma de la Llei d'Estrangeria** –veure pàgines centrals- que s'inicia aquests dies en el Congrés, el PP vol donar una profunda volta de rosca als ja minsos drets dels immigrants. Sota l'excusa dels compromisos en el sí de la UE, la realitat és que Aznar es prepara per augmentar la repressió sobre el treballador immigrant, el que afavoreix la seva utilització com a mà d'obra a baix preu, a la vegada que dóna una major cobertura legal a les accions racistes com ara les que va encapçalar l'alcalde del PP d'El Ejido, Enciso. No és casualitat que va ser en aquesta localitat, i en un míting de campanya electoral, on Aznar va presentar com a prioritat la Contrareforma que avui està en tràmit.

Enfrontant projectes com el del Govern no només es defensa el dret dels immigrants sinó que també s'atura el racisme i el feixisme que l'alimenta, per això és lamentable -per no dir indignant- que les mateixes organitzacions que quan sorgeixen brots racistes contra els immigrants s'escandalitzen, tot just si presenten unes esmenes parlamentàries condemnades per endavant a sucumbir davant la majoria absoluta popular, sense cridar a una mobilització solidària amb els immigrants que imposi al Govern la retirada del projecte. Però el mateix cal dir del sindicats, ONGs, i la desesperant passivitat per respondre amb la mobilització. Aquesta situació de real aïllament la vam viure l'altre dia a Barcelona, en la manifestació en defensa dels treballadors immigrants sense papers, on l'absència de partits, sindicats, ONG... va ser tan notòria com la presència massiva d'immigrants sense papers que decidien –encara que fos per unes hores- ocupar els carrers i fer front a les institucions (Ajuntament, Generalitat, Govern Civil) que els hi neguen el dret a ser treballadors.

Mobilitzacions contra els Pressupostos Generals de l'Estat (PGE). Les organitzacions sindicals preparen manifestacions dels treballadors de l'Administració Pública al llarg del mes de novembre i una possible vaga per a mitjans de desembre. El motiu és clar, aquest any el *fiasco* de la previsió d'inflació del Govern 2% i la previsió real (3,6%) han suposat un robatori per part de l'Estat de 1,6 punts del sou dels seus treballadors que depenen dels PGE, i per a l'any proper vol repetir la jugada. El resultat acumulat en aquests anys –segons UGT- és d'un 14% i eren anys de creixement!. Hora és de dir ja n'hi ha prou!, exigir recuperar al menys alguns punts i posar la clàusula de revisió. També cal parar la mobilitat geogràfica que els PGE imposen.

Després de tants indicis de confrontació amb el Govern per part de CCOO i UGT que van acabar sempre en desmobilització i pactes, legítim és mirar amb recel aquest nou anunci, i això per diversos motius: perquè està negociant amb el Govern els cursos del FORCEM, que suposen milions d'entrades imprescindibles avui per al manteniment dels aparells de CCOO i UGT; perquè no fa massa ens van signar l'acord sobre el nefast esborrany d'Estatut de la Funció Pública; i perquè s'anuncia un possible acord Govern-CCOO/UGT sobre jubilació.

Però els treballadors no tenim altra possibilitat real que no sigui la de carregar a fons en la crida a la lluita i impulsar amb força per a que la veritat es porti amb èxit i es faci retrocedir al Govern.

Els funcionaris i per extensió els altres treballadors que iniciaran negociacions de conveni amb aquest referent polític no són els únics afectats per els PGE, en realitat és tota la política del Govern la que es financia amb ells, les privatitzacions en curs –Correus ja consta en aquests Pressupostos-, la permanent política a favor de l'escola privada i en detriment de la pública, la política repressiva que veu augmentar la quantitat per fer front a la situació a Euskadi, els pressupostos que financen noves mesures contra els immigrants a l'Estret, els milers de milions que surten de les butxaques de tots per a finançar l'Església... És hora ja, amb la mobilització contra aquests PGE, de començar a enfrontar seriosament la política del Govern de la dreta.

1. Amb la tramitació de la *Contrareforma de la Llei d'Estrangeria...* el PP vol donar una profunda volta de rosca als ja minsos drets dels immigrants. (...) Enfrontant projectes com el del Govern no només es defensa el dret dels immigrants sinó que també s'atura el racisme i el feixisme que l'alimenta,(...)

2. És hora ja, amb la mobilització contra aquests PGE, de començar a enfrontar seriosament la política del Govern de la dreta.

3. Congressos d'IU. Una constatació: un nou gir a la dreta

En el terreny de la vida de les organitzacions d'esquerra cal que fer referència als **Congressos d'IU**. Una constatació: un nou gir a la dreta, a la major socialdemocràcia de l'organització, que pren com a referència comú el pacte de Govern Frutos-Almunia. L'interès a porta del Congrés era saber quin sector de l'aparell aconseguiria la majoria: si Frutos i el PCE, o Llamazares i les Federacions d'IU. Ambdues van aprovar les tesis polítiques, però diferien en la repartició del poder. L'oposició de Maestro i el sector més "ortodox" del PCE, que va aparèixer a l'esquerra de Frutos i Llamazares, va obtenir un 18%.

La pregunta per als milers de militants que en IU recercaven una alternativa real a la socialdemocràcia és : creuen compatible aquesta aspiració amb el curs dretista d'IU?

VI Assemblea: es consolida el gir a la dreta

Els congressos celebrats a IU aquest mes tenen una gran importància per a tota l'esquerra. Per això iniciem una sèrie d'articles a LI amb el resultat del congrés federal d'IU (VI Assemblea). En el proper núm. analitzarem el congrés d'EUiA.

Tal com ho va fer el PSOE abans de l'estiu amb l'elecció de Zapatero, IU acaba de consolidar el gir a la dreta que ha estat duent a terme des de fa temps. Mentre l'Assemblea se'n desfeia de l'interès "periodístic" centrat en la batalla per la successió d'Anguita, cal dir que a les portes del Congrés la consolidació del Gir a la socialdemocratització estava benèit, ja que els principals oponents tenien una mateixa política, reflectida en un document comú que va ser aprovat en el darrer Consell Federal d'IU. El recent acord de Govern amb el PSOE, que suposa un reconeixement de l'espai comú amb la socialdemocràcia, va aparèixer com a referent en tot el Congrés. Tot i que en moltes intervencions de base va ser criticat, el balanç presentat per Anguita –que obviava l'acord- i el document aprovat –recolzat conjuntament per Frutos i Llamazares- és la continuïtat amb aquesta política. Llamazares, acabat d'elegir, va corroborar aquesta mateixa idea en explicar que ja no seria possible l'acord amb el PSOE, perquè en el seu darrer congrés els socialistes van decidir canviar i disputar el centre al PP, la qual cosa és una manera de dir que abans sí que estava a l'esquerra i hi havia una possibilitat d'acord.

Aquesta evolució cap a la dreta d'IU no s'ha fet contra Anguita, sinó amb Anguita. Això ha estat més evident en aquesta Assemblea: Anguita no va emprendre cap batalla sobre la política d'IU, i es va limitar a garantir la seva continuïtat en el càrrec. Llamazares, que havia estat un defensor entusiasta de l'acord amb el PSOE, va col·locar Anguita de

núm. 2 de la seva llista, i el va defensar efusivament durant l'Assemblea, de manera que la suposada "renovació" està íntimament lligada a la continuïtat.

L'única oposició organitzada fou l'encapçalada per Angeles Maestro i un vell sector del PCE amb Marcelino Camacho, però ni tan sols recollia el sector crític de CCOO, ja que alguns dels seus membres més destacats s'inclouen a les llistes de Llamazares. També va rebre el suport de la corrent *Trans-*

versal (constituïda a EUiA). Vam analitzar el contingut de les seves propostes a Lluita Internacionalista 13.

Amb un acord polític majoritari essencial, l'atenció a l'Assemblea es centrava en veure quin dels dos sectors principals de l'aparell aconseguia la direcció: Llamazares, que comptava amb el suport de les direccions territorials, va obtenir 345 vots (el 42,59%), situant així 32 representants en el Consell Polític. Per la seva banda, Frutos, amb el nucli central de la direcció del PCE, va aconseguir el suport de 319 delegats (el 39,3%), obtenint 30 llocs en el Consell. Angeles Maestro va arribar als 146 vots (el 18,2%) i 13 representants.

Dins la llista guanyadora es reorganitzen gairebé tots els corrents polítics minoritaris: PASOC, Tercera Via i fins i tot Espacio Alternativo. Així doncs, els qui en el passat exigien més clarament –des de la dreta i l'esquerra- la dimissió d'Anguita, ara estan al seu darrere dins la mateixa candidatura. És evident que amb aquesta configuració no es pot parlar d'un sòlid bloc de direcció, sinó més aviat d'un acord cojuntural de conveniència per aturar el control de l'aparell central del PCE. La reacció de Frutos al capdavant del PCE va ser l'anunci del relleu de la direcció per "deficiències en la gestió" de Víctor Díaz Cardiel (que no el va recolzar), Manuel Monereo (aliniat amb Llamazares) i Angeles Maestro (del bloc crític). Així, Frutos decideix fer-se fort en el PCE i eliminar qualsevol oposició.

Una vegada i una altra hem insistit en l'evolució política cap a la socialdemocràcia que s'imprimeix sobre tots els Partits Comunistes i els reagrupaments que impulsen. Aquest moviment continu cap a la dreta acaba de ser escenificat pel Partido Democrático de la Nueva Izquierda, corrent expulsat d'IU que –paral·lelament al procés congressual- decidia integrar-se al PSOE. Amb el PDNI nombrosos corrents i antics militants del PCE passen també directament a la socialdemocràcia.

Per a molts militants treballadors i joves, IU era l'esquerra possible, transformadora, revolucionària, que trencava amb l'Estat i amb el sistema capitalista. La dretanització d'IU obliga aquests militants a fer-se la pregunta: és possible compatibilitzar aquesta lluita amb la política aprovada a la VI Assemblea? No ha arribat ja el moment per a ells de buscar dins l'esquerra i lluitar per un nou reagrupament revolucionari?

Josep lluis del Alcázar

Company,
Si estas interessat en seguir el nostre punt de vista sobre la situació d'iu i euia, demaneu-nos la reimpressió de tots els nostres materials sobre el tema.
Volem seguir-ho debatint especialment amb tu, que hi pertanyes, ets crític amb la política actual i et trobem colze amb colze a cada

Davant les accions d'ETA

El dilluns 30 d'octubre ETA col·locava un cotxe bomba en el camí del magistrat Francisco Querol Lombardero al barri de la Concepción de Madrid. El resultat va ser de quatre morts: el magistrat, el xofer, el guardaespalles, el conductor de l'EMT, i més de seixanta ferits. L'altre cop tota la faràndula "demòcrata": PP, PSOE, IU, *Movimiento contra la Intolerancia*, *Basta Ya*, UGT, CCOO i demés associacions tornen a utilitzar un brutal atemptat per explicar per tots els mitjans que ETA és el mateix que EH, i que el PNB n'és responsable, en fi, que el nacionalisme basc és dolent i que ETA i el seu entorn són uns nazis, malgrat aquests mateixos que tan democràtics es presenten res diuen d'autodeterminació, ni tampoc d'apropament de presos.

Als pocs dies són convocades manifestacions recolzades per tots els partits constitucionals, i als cartells es llegeix "ETA i còmplices assassins". Mai vam veure a tots aquests demòcrates de mentida fer el més mínim esforç per convocar contra la violència de l'Estat quan els GAL assassinaven, mai van fer cinc minuts de silenci, tampoc no van exigir "¡Basta ya!" als assassins i còmplices i, per suposat, mai no els van igualar en el tractament: no van fer cap manifestació multitudinària a Madrid per l'assassinat de Lasa i Zabala (estaven ocupats defensant la llibertat dels assassins Vera i Barrionuevo). Quan la policia va assassinar a cops al jove guineà a Fuerteventura van dir que s'havia donat un cop amb el mirall retrovisor d'un cotxe, i tots sabem que la policia el va inflar a hòsties. Tampoc criden "¡Basta ya!" quan apareixen centenars de cadàvers d'africans a l'Estret, per no obrir les fronteres i deixar-los en mans de les pasteres. I no li diuen "¡Basta ya!" a l'alcalde feixista de El Ejido. D'aquest terrorisme de guant blanc no en parlen "demòcrates i constitucionals".

Nosaltres pensem que els atemptats d'ETA només ajuden a crear una divisió, encara més gran, entre Euskadi i la resta de l'Estat espanyol. A Tagle li va succeir un altre fiscal i a aquest el substituirà un altre que seguirà empresonant bascos, i això no soluciona res i afavoreix el govern. És evident que ETA amb les seves accions s'està guanyant l'enemistat de tots els treballadors de l'Estat espanyol, des de l'assassinat de Miguel Ángel Blanco qualsevol atemptat d'ETA ha estat seguit per una mobilització generalitzada contra el terrorisme. Qualsevol treballador espanyol odia a ETA, però el més perillós de tot això és per què ETA ha arribat a aquesta situació, després del fracàs de Lizarra, "si no ens fan cas negociant tornem al camí d'abans". *Lluita Internacionalista* mai no ha participat de les manifestacions de rebuig als atemptats perquè pensem que els dirigents dels grans partits i sindicats les converteixen en actes de reivindicació del règim

espanyol amb la seva corona al capdavant, aquesta crítica la fem des del mateix cantó de la barricada d'EH, no ens confonem amb els terroristes de guant blanc, però fa molt de temps que ha arribat l'hora de que ETA deixi els atemptats, i això no significa entrar en el corral constitucional, això és el que vol el PNB, no el que volem nosaltres.

El nacionalisme radical basc va jugar fort per tal de negociar amb l'Estat una solució política per a Euskadi: van plantejar que l'autodeterminació, l'apropament dels presos i l'àmbit de decisió fos Euskalherria. Arnaldo Otgi va arribar fins i tot a posar data a la independència d'Euskadi, tota l'esquerra es va plegar als postulats d'EH, la burgesia basca -mitjançant el PNB i EA- es va sumar a la iniciativa d'ETA posant com a condició que la lluita passava per les Institucions, ETA accepta un alto el foc, i es posen a negociar amb l'Estat. El resultat tots l'hem vist: als pocs mesos el govern comença a detenir a importants dirigents d'ETA i a dir que ETA utilitza la treva per a rearmar-se, és evident que el govern no vol cap negociació, però tampoc no la volen les Forces Armades, ni el Parlament espanyol, ni la Corona, ni la Constitució. Els moviments del govern són mínims, s'apropen uns quants presos a Euskadi, res més, tot i així segueixen parlant de negociar, però és evident que el règim espanyol no vol negociar perquè ho té clar: això és indissoluble, Espanya és una i no cinquanta-una, arribem a les autonomies i d'allà no passem, si accepteu bé, si no també. És per això que el Parlament basc no pot fer valdre decisions acceptades a Euskadi davant el govern espanyol, el

Parlament basc ha votat pel dret a l'autodeterminació i per l'apropament dels presos, i aquestes decisions no tenen validesa perquè estan subordinades al Parlament espanyol. Això no és la tan anomenada democràcia de la qual ens parlen Aznar i la resta de partits constitucionals, això és el que va pactar Franco amb la Monarquia.

Nosaltres, des d'un principi, vam estar contra del Pacte de Lizarra per dos motius, el primer és que anar de la mà de la burgesia basca és portar el be a

l'escorxador. Ni la burgesia basca ni tampoc l'espanyola resoldran el conflicte d'Euskadi, la burgesia basca -malgrat tot el que diu- està més preocupada per defensar els seus interessos com a classe que de trencar amb la burgesia espanyola, només la política d'Aznar de fer-la responsable de les morts de ETA, per col·laboració amb Lizarra, la situa enfrontada al govern espanyol, però no al seu règim, no a la Corona espanyola, no al Parlament espanyol, no enfrontada a la Constitució. La burgesia basca amb Lizarra només volia guiar el poble basc per la via constitucional, per això a canvi de Lizarra el PNB obliga a EH a recolzar el govern d'Ibarretxe i els seus pressupostos que, com sempre, els paguen els treballadors bascos. Sembla mentida que ETA confii més en la burgesia basca que en els treballadors.

La segona, quan l'Estat no vol negociar, només queda un camí: la lluita, però la lluita d'un poble buscant aliats en els treballadors de l'Estat, no la lluita armada d'uns pocs. Allò que no aconsegueix un poble, no ho aconsegueixen quatre il·luminats per més cotxes-bomba que posin i més trets al clatell que

donin. Per desgràcia és impossible negociar res amb l'Estat espanyol (igual que no podem negociar amb la patronal el repartiment de bens entre tots els treballadors), perquè no vol, i la correlació de forces li és favorable (gràcies en part als atemptats, i a l'espanyolisme dels dirigents obrers de CCOO, UGT, PSOE i IU). Abans d'acostar els presos, l'Estat espanyol treu la llei del menor; abans de respectar un referèndum d'autodeterminació, estudia el compliment íntegre de les penes per als presos bascos o, el que és el mateix, la cadena perpetua per delictes de terrorisme; posa a la presó als responsables de la campanya de desobediència civil (com si haguessin empresonat a Gandhi). L'Estat espanyol se sent molt fort per no negociar res que no li convingui i desferma una ofensiva brutal contra el moviment basc, intentant treure del mig al PNB per prendre ells les regnes de l'assalt a Euskadi.

Ho hem dit una i mil vegades: la democràcia només arribarà a Euskadi el dia que els bascos decideixin quina relació mantenen amb l'Estat espanyol, la resta no és democràcia, és pura xerrameca.

Pepe.Madrid

La polèmica d'ETA travessa fronteres

Amb les *Madres de Plaza de Mayo*

Fa més d'un any, les *Madres de Plaza de Mayo* van denunciar la situació dels empresonats bascos. Ara, arrel de la visita de De la Rúa, president argentí a l'estat espanyol, s'ha orquestrat una campanya difamatòria contra les *Madres* -tant aquí com a l'Argentina- prenent les seves declaracions com a favorables a ETA. El tema ha obert polèmica. En primer lloc, transcrivim unes línies del nostre comunicat d'adhesió a les *Madres*; en segon un e-mail rebut volent clarificar a les *Madres* que "s'han equivocat" del que estem completament en contra però que considerem que respon a un pensament molt extès, i en tercer lloc, la resposta a aquest darrer dels companys de *Libertat.com*, que compartim.

"Hemos recibido una campaña de adhesiones a vuestra organización contra las acusaciones y descalificación que tanto el Gobierno español como el argentino han hecho por las declaraciones realizadas sobre la situación vasca.

Queremos manifestaros nuestro apoyo y nuestra disposición a apoyar las iniciativas que se puedan hacer para contrarrestar la campaña orquestada contra vosotras.(....). Saludos."

Por Lucha Internacionalista. Josep Lluís.

"URGEN MENSAJES DE APOYO A MADRES DE VICTIMAS

Les víctimes dels etarres, de qui reben suport?

Si som antifeixistes, cal que ens desmarquem dels etarres.

Cal enviar urgentment missatges a Hebe de Bonafini (madres de mayo argentines) explicant-li què és en realitat ETA (un grup de feixistes de cuidado) i com estan aconseguint manipular-nos a tots, elles incloses.

Per sort, ni totes les "madres" ni les "abuelas" han caigut al parany"

Rebut el 3/11/00

"Les víctimes dels etarres, de qui reben suport?"

De la Guàrdia Civil, del Partido Popular, dels feixistes, dels organismes encarregats de perpetuar allò que en Franco va deixar atado y bien atado..., dels fons reservats, dels qui torturaren independentistes catalans l'any 92, dels qui ens imposen la E com a símbol homogeneïtzador, dels qui volen erradicar el català del País Valencià, dels qui volen discriminar les parelles de fet davant de les casades "como dios manda", dels qui fiquen els immigrants drogats a les bodegues dels vaixells, dels qui justifiquen les violacions per que la víctima anava provocant amb minifaldilla o, quan es tracta de la pròpia filla menor "perquè ho va fer amb amor", dels qui neguen el dret a la vivenda digna, dels qui construeixen els camps de golf, dels qui destrossen paratges naturals per construir línies d'alta tensió, dels qui envien forces de pau a Moçambic i violen dones i joves del país, dels qui neguen el dret a les dones a decidir sobre el seu propi cos, dels qui volen instaurar la pena de mort, dels qui volen ficar a la presó a menors d'edat amb penes de cadena perpètua, dels qui encobreixen el culpable de matar Pedro, el jove assassinat per un policia a l'Hospitalet, i de moltes altres institucions i gent amb un denominador comú que no explicitaré aquí...

Pressupostos generals de l'Estat

UGT i CCOO convoquen mobilitzacions en el sector públic

UGT i CCOO convoquen mobilitzacions en el sector públic per novembre i desembre contra l'augment previst del 2% dels sous dels treballadors públics. Les mobilitzacions són l'única fórmula per exigir al Govern la rectificació del projecte de llei de pressupostos.

El 13 de novembre es portarà a terme una concentració a les delegacions de Govern de tot l'Estat espanyol, on es lliuraran signatures recollides. El 16 es farà una manifestació a les capitals que s'iniciarà a les 18 hores, i que tindrà continuïtat amb una altra de caràcter estatal el dia 23 a Madrid. Les mobilitzacions acabaran amb dues jornades de vaga el 14 i 15 de desembre.

L'increment salarial per l'any proper està previst que sigui d'un 2% sense clàusula de revisió, mentre que l'IPC va arribar ja el mes de setembre al 3,7 i el 2001 no pinta millor. Els sindicats convocants proposen un increment del 4,6%, o l'augment del 2% amb clàusula de revisió salarial. Recordem que els treballadors i treballadores públics han perdut de promig un 18% de poder adquisitiu en 13 anys, una mitja d'1,5% anual, el que significa deixar de cobrar 180.000 ptes anuals per cada milió.

Des de fa anys s'aplica una taxa de reposició d'ocupació del 25%, per la qual cosa només es cobreix mitjançant oferta pública un de cada quatre llocs de treball vacants a l'Administració. Això propicia que els llocs de treball vacants es cobreixin amb contractes d'interinitat o amb contractes temporals en una Administració que té un 4% menys d'ocupació estable.

El Govern pretén imposar la mobilitat geogràfica amb caràcter forçós fins el límit provincial (fins ara era dins de la localitat) i ho inclou a la Llei de Pressupostos.

Contradiccions de la convocatòria

Els dos sindicats convocants estan negociant simultàniament la propera Reforma Laboral i l'ampliació dels Fons de Formació Ocupacional que els serveixen de financiació. La situació s'assembla a la produïda el 1996, amb la congelació salarial al sector públic del primer govern del PP. La manifestació va sortir bé (manifestació de 150.000 persones a Barcelona), però uns dies abans van signar el Pacte de Pensions (que les reduïa) i una ampliació dels Fons de Formació. La mobilització no va tenir continuïtat. A la reunió de CCOO amb el sector públic de CGT i resta de sindicats del sector a Barcelona el dia 6.11.00, el sindicat convocant no ha manifestat interès ni en el treball d'adequar la plataforma als sectors, ni en la unitat sindical necessària.

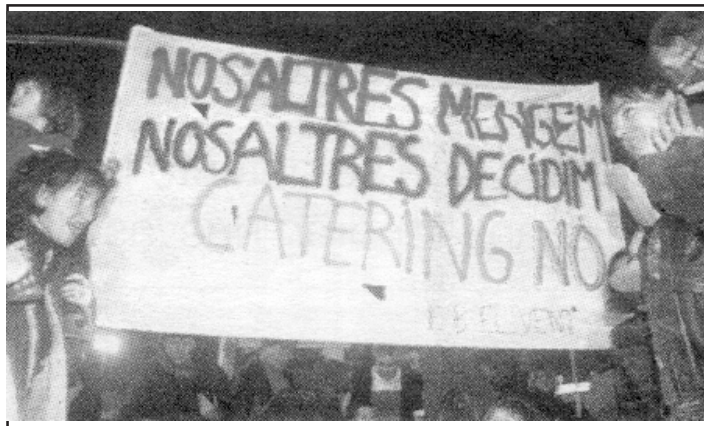
Les privatitzacions no figuren, en principi, entre els punts contra els quals es va en aquesta campanya, estant a les portes del pas a Societat Anònima de Correus, en la mateixa Llei d'Acompanyament dels pressupostos. A més, augmenten els concerts amb l'ensenyament privat, on va a parar ja el 25% del pressupost d'ensenyament a Catalunya. A Sanitat, augmenten els ambulatoris i serveis d'Hospitals que es privatitzen, a afegir a l'ampli sector concertat.

El fet que CCOO i UGT siguin signants de l'Esborrany d'Estatut de la Funció Pública, que introduïa les reformes laborals a les administracions, i que finalment va parar a l'anterior legislatura un dictamen desfavorable del Consell d'Estat, els deixa amb

Escoles bressol

Contra la privatització dels menjadors

Centenars de pares i mestres ens vam manifestar el passat 9 de novembre contra el projecte de privatització dels menjadors de les escoles bressol de l'Ajuntament de Barcelona. A la concentració es van lliurar 7.000 signatures rebutjant la decisió municipal. Un cop més cal denunciar que ajuntaments formats per coalicions "d'esquerra" (PSC-IC-ERC-Els Verds) apliquen plans de privatització dels serveis públics.

.../...

poca credibilitat quan s'oposen a l'aplicació unilateral d'algunes de les seves mesures, com la mobilitat geogràfica.

Hi ha diferents problemes, el principal dels quals és la reconversió capitalista de les administracions i serveis públics, amb la seva degradació, desmantellament i privatització. Un altre dels problemes és com les direccions de CCOO i UGT col·laboren en aquesta reconversió i dissenyen les mobilitzacions per als seus propis interessos, com a vàlvula d'escapament o campanya d'imatge. Necessitem mobilitzacions per guanyar, i direccions que no juguin en el camp del contrincant. El contrari no és creïble, i no fem més que desmobilitzar el moviment. Hem de reunir-nos en assemblees, coordinades territorialment per representants escollits en aquestes i encarar una veritable resistència a la reconversió del sector públic, superant les mesures que proposen CCOO i UGT.

Víctor Messeguer

Escoles d'adults públiques de Catalunya

Amenaçades!

La Conselleria de Benestar Social, portaveu de la política de CiU en matèria d'educació d'adults a Catalunya, prepara un paquet de mesures per imposar la reducció i la partició de la xarxa pública i continuar aplicant la seva política assistencial, la qual no va poder imposar aquests darrers anys degut a la mobilització dirigida per la Mesa de l'Educació d'Adults.

Les escoles d'adults es tornen a trobar amenaçades pel pla de reconversió de CiU que respon a la política de no recollir els aspectes més essencials que figuren a l'àmbit d'ensenyament: creació de tots els centres (ara només s'han creat 36 centres) que figuren en l'avantprojecte del Mapa de Formació d'Adults (81 centres i 53 aules), la normalització i l'increment de plantilla de primària i secundària, la generalització de la nova titulació bàsica (GES) per al curs 2002-03 (ara només hi ha 30 centres que experimenten el GES) i un increment d'inversió econòmica que ha de quedar reflectida en els pressupostos per recursos humans, material, organitzatius i pedagògics.

Davant l'amenaça i pendent de la decisions de CiU per aquesta tardor, i pel que fa referència:

- al retorn a la Conselleria d'Ensenyament per part de la Comissió de Política Social del Parlament de Catalunya que pot avançar una partició de les escoles en dues conselleries per continuar privatitzant el sector,

- al concurs de mèrits per normalitzar la situació del professorat (després de 12 anys sense mobilitat) amb el perill que totes les places actuals de les escoles d'adults no surtin a concurs, i sigui la vàlvula per tancar escoles en el futur amb la reducció de plantilla

- i als pressupostos de la Generalitat que determinaran els plans cap al sector;

l'Assemblea de la Mesa de l'Educació d'adults no

vol esperar més i decideix fer front amb un pla de mobilitzacions que preveu una concentració pel dia 29 de novembre, un pla d'extensió de la situació al Parlament, als mitjans de comunicació i a les organitzacions polítiques, sindicals i socials.

Miquel Blanch

CCOO, digui?

A partir d'ara tots els treballadors que vulguin fer una consulta a CCOO sobre els seus serveis, consultes jurídiques i de convenis col·lectius, afiliar-se, o qualsevol tipus de gestió a València i Valladolid, és possible que a l'altra banda del telèfon li responguin: CCOO, digui?

CCOO-Comfia a nivell confederal ha decidit contractar un servei d'atenció telefònica (un 902) sota l'argument de la necessitat de donar cobertura a València i Valladolid, ja que el sindicat no pot contractar treballadors que obrin aquests locals en horaris de tarda.

Evidentment aquest servei l'ha subcontractat a una empresa de Telemàrketng, Sitel (una de les multinacionals que opera a l'Estat Espanyol). Davant la indignació de tots els delegats del sector, enmig d'una negociació de conveni que es presenta dura, ens trobem que el nostre sindicat subcontracta amb la mateixa patronal que ens explota.

Des d'aquestes pàgines hem denunciat les condicions d'extrema precarietat del sector i, fins i tot així, els dirigents confederals del nostre sindicat han tingut la impressionant «cara dura» de -en nom de la «modernitat»- utilitzar els serveis que el mercat ofereix. Aquesta és la mateixa «modernitat» que Rodrigo Rato reclama per al mercat laboral perquè sigui «més flexible i competitiu», és a dir, un atac encara més gran a les nostres condicions laborals per seguir augmentant els beneficis empresarials.

Això és només la punta de l'iceberg d'una política de CCOO en què la dretanització, aprovada al darrer congrés, està arribant a uns extrems insultants. El primer insult és per a tots els treballadors del sector que intentem modificar les nostres condicions salarials i laborals, condicions que ells mateixos van imposar-nos amb la signatura del primer conveni. Els treballadors que atenguin aquest servei estaran subjectes al «gloriós» conveni de Telemàrketng, això sí, seran gestors, és a dir una categoria superior al Teleoperador (aquesta és la seva gran exigència sindical!!!).

«L'experiència pilot», com qualifiquen aquesta decisió, considerem que arriba a nivells d'escàndol quan el que s'està plantejant és posar en mans de la patronal tota una base de dades d'afiliació dirigida a 496.176 treballadors, que són els càlculs del sindicat de treballadors del sector de Telemàrketng, ETT's, Oficines i Despatxos, treballadors d'ONG's, de Planificació i desenvolupament... és a dir, els treballadors que més directament estem patint els

Papers per a tots els immigrants

Aturem la contrareforma del PP

L'anunciada "contrareforma de la Llei d'Estrangeria" va ser presentada pel PP, per tràmit d'urgència, en el Congrés dels Diputats el passat 5 d' octubre i el proper 23 de novembre es presentarà per a la seva ratificació després de les modificacions que s'estan donant per les esmenes presentades pels altres grups polítics. Els canvis que pretén introduir i les seves conseqüències immediates són d'extrema gravetat, superant de manera qualitativa l'atac als treballadors estrangers que representa qualsevol llei d'estrangeria.

El contingut

1. L' «absolutament innecessària Llei 4/2000 de l'11 de gener», encara en vigor, va introduir petites modificacions respecte a la Llei del 85 que representen un avenç, encara que mínim, en el respecte a drets fonamentals polítics, socials i jurídics dels estrangers a l'Estat espanyol –que amb la introducció de les figures del «resident legal» i el «resident il·legal» incloïa també millores per a aquells que no disposaven de papers. Els drets fonamentals de: reunió, manifestació, vaga, sindicació, educació, assistència sanitària i jurídica en igualtat de condicions, ara, amb la contrareforma del PP queden limitats i es restringeix l'àmbit d'aplicació exclusivament a qui tingui permís de treball i residència. **Desapareix la figura del «resident il·legal»** i amb ella qualsevol dret per a aquests. Condemnats a la il·legalitat, i a la més absoluta indigència, els converteix en objecte d'actuació de les màfies i la sobre-explotació.

2. La contrareforma introdueix **de nou la diferenciació entre «permís de residència» i «permís de treball»**. El que fa que els treballadors que han obtingut el permís de residència, ja sigui per causa de reagrupament familiar o altres circumstàncies, no podran treballar per no disposar del corresponent permís de treball, com ja passava amb la Llei

d'estrangeria de 1985.

3. En quant al **règim de sancions i els centres d'internament**. S'endureix el règim de sancions que poden donar origen a l'expulsió i s'amplia «fins 40 dies, període que podrà ampliar-se mitjançant la renovació del procés» el temps d'internament fins aconseguir l'expulsió. No és, doncs, d'estranyar que el govern anunciés ara fa poc la destinació d'un elevat pressupost per a la creació de nous centres d'internament amb l'excusa de la necessitat d'adequar els actuals i evitar l'amuntegament.

4. Simplifica el règim de «**permisos especials**» quedant limitats a estudiants i persones que venen al país a desenvolupar una activitat determinada en un temps limitat. Desapareixen així els permisos especials als quals poder-se acollir en situacions excepcionals per raons de caire humanitari i que, en certa mesura, tractaven d'emascarar i justificar la vulneració permanent en l'aplicació de la **Llei d'Asil** per part de l'Estat Espanyol.

Els objectius

Es tracta d'una **Llei que vol blindar les fronteres, al servei dels interessos econòmics de la Unió Euro-**

.../...

Pels drets dels immigrants sense papers!!

El 4 de novembre una manifestació va fer el recorregut des de plaça Catalunya, per Rambles, plaça Sant Jaume, Subdelegació del Govern, fins a plaça Palau de Barcelona, tot exigint papers, habitatge i treball per als immigrants, exigint entrevistes amb les administracions estatal, autonòmica i municipal, i la derogació de la llei d'estrangeria.

Vam participar unes 1.500 persones, la gran majoria immigrants. Estaven els col·lectius de subsaharians de Plaça Catalunya, els búlgars del Parc de l'Espanya Industrial (Barri de Sants), paquistanesos que es van afegir a la Plataforma a partir de l'acampada, magrebins i altres organitzacions i col·lectius autòctons i immigrants de la Plataforma.

Es va decidir portar a terme la manifestació com a continuació de "l'Acampada de la vergonya" a plaça Catalunya del cap de setmana anterior. S'emmarca en les accions de la Plataforma creada el passat 25 de setembre a Barcelona per lluitar pels drets dels col·lectius d'immigrants sense papers ni sostre.

Fins data d'avui, ha estat la més gran manifestació d'immigrants sense papers a Barcelona. Durant les tres hores que va durar el recorregut es van cridar consignes sobre les reivindicacions i, en tot moment, es va viure el fet d'estar al carrer en llibertat, exigint a les institucions drets que es neguen continuament. Al l' hora de llegir el manifest davant de les institucions, van prendre la paraula tots els col·lectius d'immigrants, expressant ells mateixos les seves reivindicacions.

És necessari no deixar les mobilitzacions fins aconseguir la igualtat de drets per tots i totes.

Pilar Rubio

.../... Papers per als immigrants

Aturem la contra-reforma del PP

pea. És a dir, regular amb precisió els fluxos migratoris d'acord a les demandes de mà d'obra del capital. Només cal tenir en compte les declaracions de Mayor Oreja - Ministre d'Interior-, fent la crida a la prudència de tots els grups parlamentaris en la presentació del projecte en el Congrés dels Diputats i les seves manifestacions de defensa de la contrarreforma com «la necessitat d'adequar-se al marc legal de la Unió Europea». O les declaracions del Secretari d'Estat per a la Immigració, Enrique Fernández Miranda manifestant amb orgull que «El resultat final dels treballs és magnífic. Disposarem de la millor Llei de la UE».

La contrarreforma del PP i de tots els seus còmplices tracta la immigració com un problema i no com una necessitat imposada pel capitalisme, afavoreix l'actuació de les màfies i l'aprofundiment d'un estat policial, afavoreix el creixement dels sentiments racistes i xenòfobs creant un estat d'alarma social que actua sobre l'opinió pública i sobre la consciència dels treballadors a la quals orienta cap a l'enfrontament volent fer creure que són els immigrants la raó de la manca de treball. A més, la imposició de la il·legalitat absoluta, sense cap dret, no fa sinó reduir l'horitzó de l'immigrant sense papers a la marginalitat o el treball en negre, reforçant el citat clima d'alarma social.

Parlem d'una contrarreforma de la qual el mateix Consejo General del Poder Judicial i Jueces para la Democracia diuen que, més que una llei d'integració, sembla una llei de control judicial. Però arran d'aquestes crítiques, així com les escoltades des de partits polítics i agents socials i sindicals, hem de desmascarar i denunciar quin és la seva posició real.

Canvi de jaqueta en un any?

Què ha passat amb aquells que no fa ni un any van ser els defensors de l'actual llei i van tractar de vendre-la com la màxima expressió dels drets democràtics? Ja llavors vam denunciar la impossibilitat de parlar de democràcia en una llei que per la seva mateixa existència no podia ser-ho, ja que neix justament per a dividir els treballadors segons ètnia i origen. Avui la Llei 4/2000 està en procés terminal sense que ni tan sols s'hagi arribat a desenvolupar el reglament necessari per a la seva aplicació: parlem d'una llei fantasma o és que tots donem per fet que ja ha complert l'objectiu pel qual va ser aprovada?. Només ens queda pensar que la resposta és la segona i que l'objectiu pel qual va ser pensada era tractar d'amortir el nivell de conflictivitat que podia generar una població creixent en condicions d'irregularitat – com periòdicament van anar fent els governs del PSOE

a través "d'amnisties", només que aquesta vegada el procés va estar guarnit de llei davant les imminents eleccions generals de març- i aplanar el camí cap a l'arribada de la llei, que en realitat es volia implantar. Una llei que respongués als compromisos econòmics de l'Estat espanyol amb la resta de la Unió Europea, com assenyalava el mateix Mayor Oreja i que, donada la seva situació estratègica, compliria el paper de vigilant per a la resta d'Europa i blindaria les seves fronteres.

Així, Coalición Canaria i Convergència i Unió, donen el seu suport incondicional a la contrarreforma, segons sembla a canvi de ser escoltats a l'hora d'establir el contingent de treballadors a les seves comunitats. IU, PNB i el Grup Mixt van presentar esmenes a la totalitat que van ser rebutjades, però cap d'elles va qüestionar l'existència mateixa de qualsevol llei d'estrangeria.

El PSOE, fent al·lusió al pacte d'Estat va decidir abstenir-se a la primera votació. IU per la seva banda, va presentar esmenes parcials demanant la unificació de permís de residència i treball i que es faciliti la regularització a aquells que ho van demanar durant el procés de regularització extraordinari i els va ser denegat. El PSOE ja anuncia que el 23 de novembre votarà a favor si aquest supòsit és pactat.

La més gran complicitat: la desmobilització

Però ja abans d'iniciar-se el debat de la contrarreforma –encara més lluny la seva entrada en vigor-, des de tots els àmbits polítics parlamentaris i extraparlamentaris i des dels agents socials i sindicals majoritaris, es plantejava la incapacitat per a oposar-se a la contrarreforma donada la majoria parlamentària del PP.

Però, a ningú no escapa que des de cap d'aquestes posicions s'ha intentat mobilitzar a les seves bases socials ni al conjunt dels treballadors per a oposar-se a aquest projecte. És clar que és millor amagar-se darrera la «impossibilitat d'afrontar una lluita oberta i directa» que, en última instància, hauria portat a qüestionar no només la contrarreforma sinó fins i tot la mateixa majoria del PP. Es tracta d'una opció política i per tant de la complicitat de tots aquells que, malgrat les seves manifestacions públiques, no han fet més que afavorir el sentiment d'impossibilitat de frenar aquest projecte. O, el que és el mateix, han afavorit el creixement d'aquesta consciència social i s'han convertit en còmplices de contrarreforma. Així ha passat amb les organitzacions sindicals majoritàries. Ni CCOO ni UGT han pres en consideració que la raó de la seva existència és «la defensa dels treballadors» i, per la via dels fets i la desmobilització, condemnen els treballadors estrangers a no poder lluitar en la defensa del dret al treball i la vida dignes.

L'aprovació de la llei sembla imminent i només és possible frenar-la amb la mobilització de tots els treballadors pressionant a totes les organitzacions polítiques, sindicals i socials per tal que s'oposin a la contrarreforma així com a qualsevol llei que limiti el dret dels treballadors a escollir on viure i on treballar.

Només amb la mobilització aturem la contrarreforma del PP

Cal exigir a CCOO i UGT que encapçalin la lluita contra la nova llei

Autòctona o estrangera, una sola classe obrera.

Per la derogació de qualsevol llei d'estrangeria

Maribel Pulido i M. Esther del Alcázar

Demana el nostre recull sobre immigració!!

Papers per a tots els immigrants

Amb la seva lluita!!

Entrevistem a Edwin Oto: un dels representants dels immigrants que viuen a la Plaça Catalunya des del mes de juny i que lluiten per una solució a la seva situació. Aquests immigrants van ser detinguts a Canàries o Algecires, i van ser portats directament pel govern en avions al Centre d'Internament de la Verneda per a després, sense documentació, ser lliurats als carrers de Barcelona. La seva dura resistència és un exemple a seguir, i per a LI és un compromís directe amb la lluita pels drets dels treballadors immigrants.

LI- Quina és la situació de la gent que viu a Plaça Catalunya? D'on venen?

EO- La gent que estem a Plaça Catalunya som africans, majoritàriament procedents de la costa oest -Nigèria, Sierra Leona, Ghana...- Vam sortir dels nostres països cap a Europa (Espanya) com a resultat de diversos conflictes ètnics y polítics que continuament sacsegen aquests Estats. La majoria vam arribar a Espanya per Canàries i Algecires, i ens vam veure abocats al carrer sense cap destí després d'haver estat detinguts varios dies per la policia. És realment dur viure al carrer, sobretot quan plou, estem exposats a totes les variacions hostils de les condicions climàtiques. Estem vivint en condicions infra-humanes.

LI- Com vau decidir quedar-vos a Plaça Catalunya?

EO- Quan a alguns de nosaltres ens van donar la llibertat del Centre d'Internament d'Estrangers de Barcelona, al juny, sense cap documentació legal, vam caminar pels carrers totalment confosos, sense saber on anar ni què fer. Però des de que la policia ens va donar pistes d'on anar a buscar ajuda per a les nostres necessitats bàsiques de menjar i sostre, nosaltres ens vam començar a dirigir a aquestes adreces. Només vam tenir un petit èxit a l'aconseguir menjar un cop al dia, però els diferents serveis d'allotjament amb els que vam estar en contacte ens rebutjaven la demanda per la simple raó de que no teníem cap document legal en el país. Així nosaltres caminàvem per la ciutat -inclosa la Plaça Catalunya- durant el dia i a la nit dormíem uns en els bancs o a les cadires de la plaça. Havíem de dormir aprop uns dels altres per raons de seguretat.

LI- Quina creus que es la relació entre la vostra situació i la dels immigrants búlgars que estan a l'Espanya Industrial?

EO- La nostra situació i la dels búlgars que viuen a l'Espanya Industrial és la mateixa, excepte en que nosaltres vam entrar al país sense documents.

LI- Què penses de les mobilitzacions que estan

tenint lloc al voltant del vostre problema?

EO- Estem molt contents de les diverses mobilitzacions que han estat organitzades per la Plataforma que comprén moltes organitzacions. El sentiment i els coneixements de moltes de les organitzacions que estan lluitant perquè la nostra situació sigui resolta ens dóna molta alegria i esperances de que puguin haver solucions concretes als nostres problemes. I ara, després de l'Acampada de la Vergonya i la massiva mobilització del dissabte, el Govern català i l'Ajuntament han acceptat rebre a la Plataforma per a discutir la nostra situació. Jo crec que és un esglai més en la direcció correcta. Encara més important pot ser la reunió dels representants dels tres governs del divendres 10 de novembre també per a trobar una solució conjunta a la nostra situació.

LI- Per què esteu demanant reunions amb l'Ajuntament, la Generalitat i la Delegació del Govern?

EO- Les acampades i les diferents formes de mobilització de masses sense acompanyar-les d'exigències oficials no portarien a gaires resultats. Per això l'exigència de reunions amb la municipalitat i els Governos català i central és necessària per a poder presentar directament la nostra situació i les nostres demandes en els diferents nivells de governs. Tant més quan cada braç del govern té específics papers a jugar per arribar al final a una concreta solució per al nostre triple problema d'allotjament, treball i permís de treball.

LI- Per què vau decidir afiliar-vos a un sindicat, en concret la CGT?

EO- Vam decidir entrar a un sindicat principalment per influir en el sindicat per tal que posés més atenció en la nostra situació, perquè com afiliats podem assistir a les seves reunions i en elles tenir l'oportunitat de presentar la nostra situació i rebre més recolzament del sindicat.

Encara que la proposta d'entrar a un sindicat va ser feta en l'assemblea general de la Plataforma, nosaltres vam decidir fer-ho a la CGT perquè dels tres grans sindicats, la CGT va ser la més accessible per a nosaltres.

Sota l'ombra de IUE

Creix l'extrema dreta

Durant els anys '90 s'ha donat en el conjunt del continent europeu un procés de creixement i reorganització de l'extrema dreta, que en alguns casos ha arribat a convertir-se en un moviment de gran abast polític i social. L'Europa de la globalització travessa forts problemes: l'increment de l'atur i la pobresa, els efectes del desmantellament dels serveis socials, la deslegitimació dels règims polítics, i les dificultats en el projecte d'unificació, en són les principals expressions. Aquests elements configuren el terreny de creixement de l'extrema dreta, que s'ha donat tant a l'Europa occidental, producte de les escissions de la dreta tradicional, com als països de l'Est, com a resultat de l'evolució dels antics aparells stalinistes.

Aquestes estructures autoritàries en descomposició han estat un marc ideal per a l'extrema dreta a l'Europa de l'est. A Rússia, el Partit Democràtic i Liberal Rus de Vladimir Zirinovsqui va obtenir a les darreres eleccions l'11,18% dels vots. Trobem altres casos semblants a Letònia (Partit per la Llibertat, 14,2%); Eslovàquia (Partit Nacional Eslovac, 9,87%); i Romania (Partit de la Gran Romania, 4,5%). En el cas d'Hongria, el Partit per la Vida i la Justícia, amb el 5,4 % dels vots va entrar a la coalició de govern formada el maig de 1998; també a Sèrbia, el Partit Radical de Vojislav Seselj, dirigent dels grups feixistes responsables de les majors atrocitats a les guerres dels Balcans, va entrar al govern de Milosevic ocupant

200.000 persones es van manifestar el passat 9/11 a Berlín contra l'expansió de l'extrema dreta a Alemanya

la Vicepresidència.

Dins l'àmbit de la Unió Europea, alguns esdeveniments recents han fet saltar l'alarma. El 13 d'octubre del 99, el Partit de la Llibertat de Georg Haider obtenia el 26,91% dels vots, esdevenint el segon partit d'Àustria. El 3 de febrer, Haider, fill de militants nazis, i conegut per tothom pels seus discursos xenòfobs i d'exaltació del nazisme, entra a la coalició de govern ocupant tres ministeris. L'ascens del feixisme a Àustria, un país que té un índex d'atur baix, s'explica bàsicament pel desprestigi del sistema polític dels governs de coalició de la socialdemocràcia i la democràcia cristiana, en el poder entre 1986 i 1999, marcats per la corrupció i els plans d'austeritat. Les privatitzacions accelerades imposades per les condicions d'integració a la Unió Europea i el desmantellament dels serveis públics i les pensions han empitjorat les condicions socials. Paral·lelament, l'arribada de refugiats procedents de les guerres balcàniques han estat el terreny preferit de la demagògia de Haider, que ha recollit els vots de sectors de la petita burgesia desencantats de la socialdemocràcia.

Els partits d'ultradreta alemanys, tant a l'est com a l'oest, s'atribueixen obertament l'herència directa del nazisme. La Unió del Poble Alemany (DVU), els Republikaner, o el Partit Democràtic Nacional han passat de ser associacions de vells nazis per a organitzar estructures que acullen els grups neonazis. La DVU obtingué a les eleccions d'octubre del 99 el 22,5% dels vots, equiparant-se als socialistes, i ha entrat a diversos *Landtag* (Parlaments regionals) de l'est. De fet, en algunes zones, la ideologia nazi és ben acceptada pel conjunt de la població i fins i tot s'han arribat a crear en algunes poblacions de l'est "zones nacionals alliberades" en què els feixistes tenen un poder gairebé absolut. L'any 97 els grups nazis alemanys foren responsables de més de 790 assassinats xenòfobs, desenes d'albergs i vivendes d'immigrants foren incendiats, i fins i tot els infants de Xernòbil que es recuperaven en hospitals alemanys foren víctimes d'agressions feixistes.

A França, la crisi del Front Nacional no ha suposat una disminució del suport social a l'extrema dreta. En una enquesta realitzada als seus electors es posava de manifest que es tracta de sectors d'aturats (antics votants del Partit comunista) i de classes mitjanes que veuen en perill la seva situació econòmica i són sensibles al discurs que demagògicament responsabilitza els immigrants de la crisi. Les dues grans formacions d'extrema dreta franceses mantenen un programa electoral semblant que no amaga el racisme, la xenofòbia o l'antisemitisme, i es basa en l'exaltació de l'etnicitat nacional, la defensa d'un règim autoritari, la disminució dràstica de l'impost sobre la renda, el retorn de la dona a la llar i l'expulsió immediata de 3 milions d'estrangers de França.

D'altres països propers estan vivint el mateix procés de recomposició del feixisme. A Itàlia, l'Aliança

Nacional de Gianfranco Fini va obtenir a les eleccions de 1998 el 15,7% dels vots, que li suposaren 53 diputats. Al nord del país, Umberto Bossi va treure's de la màniga l'invent de la Padània i organitzà des de la Lega Nord, que agrupa sectors de classes mitges i petits empresaris, una marxa de 130.000 persones per proclamar la independència. Aquestes organitzacions defensen un discurs fortament xenòfob contra estrangers i italians del sud i encapçalen les protestes antifiscals. D'altra banda, a Bèlgica el Vlaans Blok obtenia el 12,3% dels vots a les eleccions de 1998; a Noruega, el Partit pel Progrés, que reivindica obertament el règim col·laboracionista nazi ha esdevingut la segona força política, amb el 13,4 % dels vots a les eleccions d'octubre del 99.

Tan significatius com els resultats electorals són els canvis que s'han donat en el nivell de la cultura de masses. Les bandes de caps rapats feixistes guanyen força arreu i el discurs xenòfob apareix cada dia més obertament sense necessitat de subterfugis., els discursos de l'extrema dreta són comuns a tots els països: la defensa d'una identitat nacional identificada com a valor ètnic i suposadament amenaçada pel «perill» migratori; el rebuig a la democràcia parlamentària, considerada decadent; i un anticapitalisme petitburgès tintat de demagogia. Aquest discurs atribueix l'atur, la inseguretat, les incerteses lligades a la unificació europea, i la manca de recursos al problema de la immigració. D'aquesta manera, trobem una extrema dreta electoralment representativa a la major part d'una Europa confrontada a l'augment de la pobresa i l'increment dels fluxos migratoris.

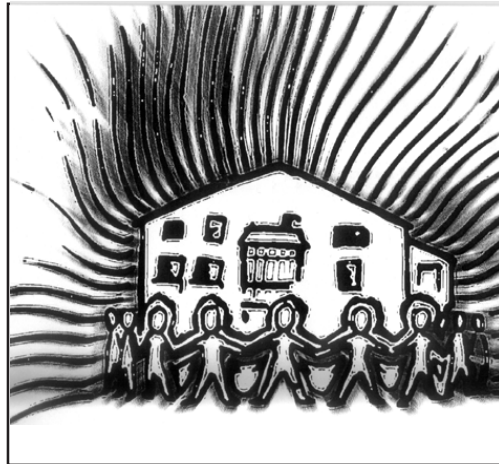
Parafraçant els informes de guerra de l'OTAN a Sèrbia, podríem dir que el creixement del feixisme és un «efecte colateral» de la globalització. La mundialització de l'economia impedeix l'aplicació de polítiques estatals d'apaivagament de les desigualtats, quan a la Unió Europea s'ha superat la xifra de 18 milions d'aturats i 50 milions de pobres. Alhora, els petits competidors es veuen empassats per la competència de les grans corporacions. Això contribueix a desprestigiar uns sistemes democràtics, allunyats de la realitat de la gent, que no actuen efectivament per resoldre els seus problemes. Davant la inexistència d'una proposta d'esquerra coherent, el malestar generat per aquest procés de depauperació és canalitzat, recollint alguns elements contraris al sistema econòmic, precisament per garantir-ne la continuïtat. És per això que el feixisme no es combat des de l'Estat enlloc, sinó que les seves organitzacions i crims resten en la impunitat i obtenen la cobertura política dels governs.

En el cas de l'Estat espanyol el procés de creixement del feixisme es dona a un ritme més lent, com a Grècia, o Portugal, països on les condicions econòmiques són pitjors que a l'Europa del nord, però on el record proper dels règims dictatorials dificulta que el feixisme esdevingui un moviment de masses. Alhora, en aquests països la dreta tradicional no té la feblesa dels conservadors del nord, i de moment segueix integrant els sectors altres dins les seves files.

Lamentablement, el feixisme no és un problema històric, sinó que és ben present al món d'avui. El principal error que van cometre les organitzacions d'esquerra els anys 30 fou no valorar-ne la importància.

Cristina Más

Feixisme, ni a St. Cugat ni en lloc

Fa ja sis mesos que estem patint a Sant Cugat un augment de les agressions feixistes, des de la passada festa major (juny del 2000) quan cada nit van haver agressions per part d'un grup de skins-nazis a les barraques de la festa.

La resposta ha estat en forma de concentracions, d'autodefensa i, potser el més interessant, en la creació de la Coordinadora contra la violència i el feixisme de Sant Cugat. Aquesta coordinadora treballa recopilant informació, seguint i denunciant tots els casos a la premsa, a l'ajuntament... i participant en les concentracions de rebuig.

La Coordinadora la formen col·lectius com el C.A.S.C, Maulets, el C.S.O Torreblanca, Grup de naturas, EUiA, JERC i moltes individualitats.

Arran de l'última agressió en la que un grup de 20-25 feixistes van destrossar primer el C.S.O Torreblanca i després van tornar a agredir a la gent mentre es feia assemblea, la Coordinadora ha crescut en participació.

A l'última agressió van resultar ferides algunes persones a qui van donar cops de pals amb claus.

La policia, que hi era present al moment de l'agressió, no va fer res dient que no es podien ficar en baralles entre "tribus urbanes".

Per tot això la Coordinadora reclama responsabilitats a l'ajuntament i a la policia, així com demana la dimissió del regidor Ferres.

Pròximament es farà una manifestació massiva per respondre a les agressions.

**CONTRA EL FEIXISME: CULTURA!
CONTRA LES AGRESSIONS:
AUTODEFENSA!**

Nacho

Actes feixistes

Ni a Sants, ni a Montjuïc, ni enlloc

Les mobilitzacions del 12 d'octubre d'enguay han suposat un triomf —parcial, és cert, però molt important— de l'antifeixisme. Diem que ha estat un triomf perquè s'ha aconseguit articular un moviment unitari molt ampli que reflecteix el rebuig social al creixement del feixisme. Un moviment que, a més, denuncia el suport que, des del govern, es dona al feixisme i el racisme, en forma de cobertura política, judicial i policial. Només així, amb un moviment ampli i polititzat, s'ha pogut aconseguir, per primera vegada en 16 anys, fer fora els feixistes de la Plaça dels Països Catalans. L'àmplia participació en la manifestació antifeixista, que considerem imprescindible i insubstituïble per actes de caire lúdic, va deixar clar al carrer el rebuig a la ultradreta i les polítiques de les Administracions. Això demostra, una vegada més, que la unitat de les organitzacions dels joves i dels treballadors és l'únic camí efectiu per fer front al feixisme.

Si bé considerem que la lluita antifeixista dels anys anteriors va tenir, en alguns casos, una orientació equivocada, el triomf d'aquest 12-O és el resultat d'aquelles mobilitzacions que van permetre que, any rera any, es donés un resposta a la concentració ultradretana. Ja havíem manifestat el nostre desacord amb el tipus de mobilitzacions dels 2 últims anys, perquè quedaven reduïdes al xoc amb la policia, de manera que s'aïllava el moviment i es limitava el problema del feixisme als qui participaven en l'acte d'Ynestrillas. Malgrat aquests desacords, cal reconèixer la importància d'aquelles mobilitzacions perquè van mantenir l'antifeixisme viu i organitzat activament. Per a nosaltres, el moviment d'enguay és hereu d'aquella lluita i sense ella mai no hauria

estat possible. Per això creiem que cal dirigir les noves forces també cap a la defensa dels antifeixistes represaliats els 12-O anteriors.

Parlem d'un triomf parcial, perquè els feixistes es van reunir igualment, tot i que arraconats lluny del centre de la ciutat, a Montjuïc. Estem vivint un procés de ressorgiment del feixisme arreu d'Europa que, si bé aquí es dona amb un ritme diferent, també ens està afectant. Les constants agressions contra els immigrants, de les quals El Ejido n'ha estat la mostra més sagnant fins ara, i contra la gent d'esquerres, en són la demostració. El fet que una organització feixista gosés intentar integrar-se en les mobilitzacions en defensa de Palestina amb el seu discurs antisemita, i a més participar en una mani configurada per organitzacions d'esquerra, n'és un altre exemple.

La lluita antifeixista continua cada dia, enfrontant l'extrema dreta i construint organitzacions dels immigrants, dels joves, i dels treballadors... que són l'únic camí per enfrontar el feixisme.

Adriana i Cristina

Una veu de la Plataforma *Per un 12-O en llibertat*

Des de Lluita Internacionalista ens hem dirigit a Miquel Marcé per demanar-li una valoració del moviment antifeixista d'aquest 12 d'octubre a Barcelona, tot entenent que la seva perllongada i constant activitat al voltant de la Plataforma el fa un dels companys més representatius del moviment engegat aquest any.

LI- Quina és la valoració global del moviment?

MM- Tot i que en aquests moments la Plataforma Cívica per un 12 d'Octubre en Llibertat encara es troba en procés de valoració dels actes del 12 d'Octubre d'enguay, se'n poden avançar alguns aspectes. El punt en què m'atreviria a dir que tots els col·lectius i entitats coincideixen és el fet que no s'ha aconseguit l'objectiu que es pretenia: evitar que l'acte

feixista no se celebrés ni a Sants ni enlloc; intentarem trobar la manera per aconseguir-ho l'any que ve. De tota manera, sí que hem foragitat els fatxes d'una plaça que semblava exclusiva d'ells. D'altra banda, valorem positivament el fet d'haver aglutinat sectors que fins ara no havien treballat junts (associacions de veïns, veïns, ONG, entitats culturals, col·lectius de solidaritat, centres socials okupats...), de manera assembleària i esforçant-se per trobar solucions de consens fruit de la composició heterogènia de la Plataforma, que no exclouessin cap dels col·lectius o entitats.

LI- Com es va donar el procés de confluència de sectors tan diversos?

MM- Poc després dels fets de l'any passat, van començar a tenir lloc reunions per tal d'analitzar noves propostes per aconseguir que l'acte feixista que tenia lloc a la Plaça dels Països Catalans des de feia 17 anys no s'hi celebrés enguany. De seguida va sorgir la idea de fer-hi una acampada per forçar les autoritats, tant estatals com locals, a posicionar-se davant un fet que sempre havia creat malestar entre la gent del barri. La Plataforma va ser impulsada pels

col·lectius i entitats següents: Centre Social de Sants, Comissió de Veïns i Veïnes de la Bordeta, CSO Can Vies, CSO Hamsa, Coordinadora d'Estudiants de Sants, Mares i Pares Alarmats pels Fets de Sants, Diables de Sants, Casal Independentista de Sants, Federació d'Associacions

de Veïns de Barcelona (FAVB). De seguida s'hi van afegir: SOS Racisme, Amical Mathausen, Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona, Papers per a Tothom, Comitè Local de la CNT, Secció Local de Sants-Montjuïc d'ERC. I després organitzacions, col·lectius i entitats del més ampli ventall social: associacions de veïns, moviments de suport als immigrants, ONG, col·lectius de joves, associacions culturals, entitats cíviques, col·lectius de solidaritat, sindicats... fins a arribar a més de 130 adhesions.

LI- Quines han estat les línies d'evolució del moviment antifeixista els darrers anys?

MM- Crec que les mostres de rebuig al feixisme, fins fa poc temps, les han protagonitzat persones i col·lectius molt conscienciats del fet que moltes vegades el feixisme ha estat possible perquè, mentre es gestava, els que hi podien fer alguna cosa miraven cap a una altra banda. Els darrers anys ha costat que algun tipus de discurs antifeixista transcendís a la societat. Crec que el fet de conèixer el resorgiment de grups d'ideologia nazi a tot Europa ajuda molt a

l'hora de posar a la societat en alerta, tot i que s'hauria de vigilar que això no serveixi per legitimar una "democràcia" que ens venen com a única manera d'organitzar-se i sense alternativa possible. En aquest sentit, la Plataforma recull l'herència de lluita contra el feixisme que hi ha hagut a Sants els últims 17 anys i es proposa treure la lluita al carrer i posar en evidència que és ara que s'ha de lluitar per evitar mals majors.

LI- Quins plans d'activitat hi ha per als detinguts del 12-O del '98 i del '99?

MM- La presència de MAPAFS (Mares i Pares Alarmats pels Fets de Sants; associació integrada per mares i pares dels detinguts de l'any 1999) a la Plataforma ens permet seguir de molt a prop les activitats que organitzen, així com les propostes que sorgeixen de l'Assemblea de Detingudes 12/10/99, a banda que moltes de les persones que integren la Plataforma Cívica ja van participar en les activitats de suport per als presos de l'any passat. En aquest sentit, des de la Plataforma està previst adquirir 130 exemplars de la publicació *Manifesta't, que és ben lícit. Les detencions i empresonaments del 12*

d'octubre de 1999 (400 ptes.) per distribuir-los a les 130 entitats que configuren la Plataforma. A més, en a q u e s t moments es planteja la línia d e col·laboració respecte als detinguts no solament de l'any passat, sinó que també es pretén donar suport als

del 1998; per aquest motiu, dins la Plataforma s'ha constituït una comissió pels detinguts per veure les millors maneres de col·laborar-hi.

LI- Quins són els plans de futur de la plataforma?

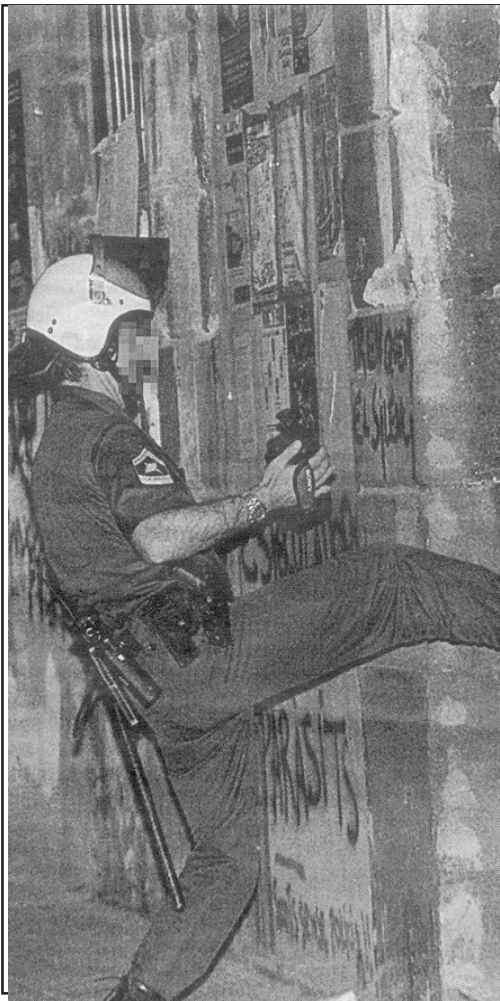
MM- Com he dit al principi, en aquests moments la Plataforma Cívica per un 12 d'Octubre en Llibertat encara és en procés de valoració, tot i el tema dels detinguts d'anys anteriors que comentava abans. De moment per al 20-N s'està preparant una concentració a la plaça dels Països Catalans a les 21.00 h. També s'està preparant un acte per al 25-N a les Cotxeres de Sants, en què hi haurà totes les activitats que a causa de la manifestació del dia 12 es van haver d'ajornar. Pel que fa a altres activitats, amb les línies de treball encara poc definides, sí que s'estan treballant algunes propostes: diari electrònic antifeixista, donar suport a altres lluites, organització d'actes antifeixistes...

De tota manera, com sempre hem anunciat, començarem a treballar perquè l'any que ve no hi hagi acte feixista: "Ni a Sants, ni a Montjuïc, ni enlloc".

Més repressió judicial contra els moviments socials

Pere Boix és un treballador de correus de Mataró que, des de fa molts anys, té una implicació activa en els moviments d'esquerres i ecologistes de la comarca. Actualment s'enfronta a una sentència de dos anys de presó, acusat ni més ni menys que d'haver escrit anònims feixistes. En la línia del procés de criminalització dels moviments socials que s'està donant arreu, la sentència no té cap fonament creïble. Es dona la paradoxa que alguns companys que van rebre els anònims amenaçant-los avui participen en les mobilitzacions en defensa d'en Pere. Un gran nombre de partits i organitzacions d'àmbit local i nacional han endegat una campanya exigint l'absolució d'en Pere i la dimissió de la jutgessa responsable de la sentència.

LI- En quins termes s'ha establert la teva condemna?

Pere Boix- La sentència es basa en dos arguments. Per una banda, menysvalora els peritatges cal·ligràfics de la defensa enfront dels aportats per la policia suposadament, afirma, per garantir una major objectivitat. D'altra banda, gira com un mitjà els arguments de la defensa i utilitza el meu entroncament polític d'esquerra i independentista com un indici de culpabilitat.

LI- Com va anar el judici?

PB-Va quedar clar que no hi havia cap base per a la condemna. Als informes cal·ligràfics aportats per la policia s'hi oposaren dos informes pericials diferents aportats per la defensa. La meua ideologia i tarannà polític eren contradictòries amb la

del grup que signava els anònims. Les persones amenaçades afirmaven no conèixer-me. Finalment, un policia em va mostrar clarament la seva

animadversió en dir que em coneixia des de l'adolescència i que des de llavors participava en totes les "mogudes"...

LI- Per què creus que se t'ha acusat a tu?

PB-Aparentment, la policia aprofita l'avinentsa per carregar contra un adversari polític. Tot plegat contrasta, a més, amb la impunitat amb què actuen els grups feixistes i xenòfobs de la ciutat. D'altra banda, és pressumible que aquesta forma "expeditiva" de resoldre "casos", al marge de motivacions polítiques, s'apliqui sovint a gent d'ambients marginals, d'immigrants, etc. La complicitat de certs sectors de la judicatura amb aquestes pràctiques tanca el cercle i invalida qualsevol "pressumpció d'innocència".

LI- Com podem recolzar la campanya per la teva absolució?

PB-Hi ha en marxa una campanya de suport econòmic, ja que les despeses del procés arriben, fins ara, a les 800.000 ptes (el núm. de compte per a les aportacions econòmiques és el 2100-3077-44-2300088226). Però a nivell polític importa, sobretot, difondre el cas, i més enllà del meu problema personal, contextualitzar-lo en el marc d'una involució autoritària i d'una escalada repressiva adreçada contra tota dissidència política.

Continua la campanya repressiva a Girona

Després del judici-farsa que anunciàvem en el darrer número de LI contra 4 –ara ja en són 6- companyes i companys acusats per la concentració antitaurina del 20 d'agost passat i que seran jutjats el proper 30 de novembre, ara, s'ha obert un procés en que les 27 companyes i companys que van signar el recurs contra l'ordre de desallotjament del Casal Popular les Tines són imputats pel delictes d'usurpació. Des del 14 de novembre fins el 22 de gener, les companyes i companys hauran d'anar a declarar un per un. Un cop més la mobilització de totes i tots impulsada des de la Plataforma Antirepressiva és imprescindible!

Benet, Tralla.

Ni reforma del Codi Penal, ni Llei del menor!

Un dels eixos de la campanya electoral del PP a les eleccions del març passat era la promesa de mà dura. Avui, amb la majoria absoluta, el paquet repressiu s'inicia amb la Reforma del Codi Penal (CP) i la Llei del Menor (LM) que anirà seguida d'una nova Llei d'Estrangeria. La via de la criminalització com a política única davant la qüestió nacional d'Euskal Herria s'endurirà amb aquesta reforma que amaga darrera la "lluita antiterrorista" una ofensiva judicial, d'una banda contra els moviments juvenils del moviment d'alliberament nacional basc i, de l'altra, contra tot moviment que qüestionï l'estatus quo en qualsevol lloc de l'Estat Espanyol. I, tot això, amb la col.laboració de campanyes mediàtiques que s'accentuen amb cada atemptat d'ETA i la complicitat sense fissures –i en aquest cas parlamentàriament imprescindible- del PSOE, CiU i CC, i fins i tot, d'IU i PNB, que prometen introduir en la fase parlamentària, només esmenes "tècniques" al Projecte de Llei presentat pel govern del PP.

Una anàlisi del Projecte de Llei, pel que fa a la reforma del Codi Penal, podria concentrar-se en els següents ítems:

1. S'introdueix una nova formulació del capítol de danys del CP per la qual la circumstància d'incendi –és a dir, qualsevol acció amb còctel molotov- implica pena de presó en tots els casos: en els que a l'actual CP era de multa passaran a ser de presó, i en aquells que ja la comportava, ara aquesta s'agreuja.

2. S'introdueix un nou delicte que consisteix en

"perturbar greument" els plens municipals, cosa que comportarà que es pugui detenir immediatament aquells que ho facin i amb pena de presó.

3. S'inclouen els regidors municipals dins dels càrrecs contra els quals "atemptar" –en un sentit tan ampli com qualsevol agressió- està agreujat, amb pena de quatre a sis anys.

4. Es crea el tipus penal de "justificació o enaltiment" dels delictes de terrorisme, i el de qualsevol acte que comporti "descrèdit, menyspreu o humiliació" de les víctimes del terrorisme o de llurs familiars, amb penes de presó, de manera que se superen totes les traves que dificulten la condemna per "apologia del terrorisme".

5. Inhabilitació per exercir qualsevol càrrec públic de fins a vint anys per tots aquells que han estat condemnats per *delictes de terrorisme*.

Pel que fa a la qüestió de la Llei del Menor –que havia d'entrar en vigor l'any 2001- que endarrerirà l'edat penal dels setze als divuit anys, creant una franja dels 14 als 18 amb més garanties, la reforma implicarà que els joves de 14 a 18 anys implicats en *delictes de terrorisme* no tinguin aquestes garanties. Així, es crea un Jutjat de Menors a l'Audiència Nacional de Madrid –per la qual cosa deixaran de ser jutjats als jutjats de menors de la seva província-; i hauran de complir penes de fins a 10 anys d'internament –en establiments penitenciaris que dependran directament de l'Audiència Nacional- .

Benet, Tralla.

Estudiants de secundària En defensa de l'ensenyament públic

Més de 2000 estudiants de secundària es van manifestar a Barcelona en defensa de l'ensenyament públic. Alguns instituts van aturar les classes amb la vaga convocada pel Sindicat d'Estudiants. Tant aquest com l'AJEC cridaven a la manifestació, en la qual el més cridat va ser contra l'existència de barracons i en defensa del sistema públic. La policia va carregar contra els manifestants a la Plaça Sant Jaume, la qual cosa va fer que alguns grups tallessin durant hores la Via Laietana. Esperem que la combativitat demostrada es tradueixi en la continuïtat de les mobilitzacions. El deteriorament de l'ensenyament públic ho fa indispensable.

Corresponsal

Barcelona:

Plataforma en solidaritat amb Palestina

A principis d'octubre es va constituir la Plataforma de Solidaritat amb Palestina, que impulsada per la Comunitat Palestina de Catalunya va agrupar a un total de vint organitzacions, entre elles Lluita Internacionalista. Dues han sigut les convocatòries de manifestació en defensa del poble palestí. En la primera d'elles van participar unes 700 persones. La segona va reunir a unes dues mil persones i va tenir lloc el passat 22 d'octubre. Sota una intensa pluja es van cridar consignes solidàries amb la lluita palestina i contra l'estat sionista d'Israel. En la manifestació va haver un nodrit grup d'immigrants de diferents països àrabs. En ambdues convocatòries ha hagut

enfrentaments amb sectors feixistes que volien aprofitar la manifestació per a les seves consignes racistes antisemites. Ja en l'última plataforma prèvia a la manifestació del 22 aquests grups van ser exclosos de la Plataforma, però abans de l'inici de la manifestació van agredir a companys d'Esquerra Revolucionària.

Així mateix, i dins de la campanya de solidaritat, Lluita Internacionalista ha realitzat diversos actes-xerrades en defensa de la Nova Intifada

Josep Lluís del Alcazar

Tenim...:

Historia oculta del sionismo

R. Schoenman
Reimpresiones de literatura marxista

(ve de la pàg. 6)

Amb les Madres de la Plaza de Mayo

Si som antifeixistes, cal que ens desmarquem dels etarres.

Tu sabràs si t'has "marcat" al seu costat, nosaltres no ens hem "marcat" al costat de ningú, per la qual cosa no ens cal desmarcar-nos de ningú.

Si creus que compartir el patiment de les mares d'homes i dones que estan allunyats de casa seva milers de quilòmetres, vulnerant les seves pròpies lleis i resolucions d'instàncies europees i dels drets humans a nivell mundial, quan aquests i aquestes pateixen privacions, vexacions, tortures i violacions, és "marcar-se" al costat d'ETA, és tracta d'una opinió.

Però si el que tu vols dir és que estàs a favor que una persona que no ha sortit mai d'un país de 200 Km de llarg, i per un delictes que ha comés allà, l'han de condemnar a una presó que es troba en una illa a 2.000 Km, on és privada dels seus drets legíslats per la seva pròpia llei, torturada, vexada, violada, etc... si tu estàs a favor d'això, és la teva opció. La nostra no.

Cal enviar urgentement missatges a Hebe de Bonafini (madres de mayo argentines) explicant-li què és en realitat ETA (un grup de feixistes de cuida-do) i com estan aconseguint manipular-nos a tots, elles incloses.

Ens sembla que l'únic que vol manipular aquí ets tu, i l'únic que no sabem és si ho fas de bona fe o al servei d'interessos més foscos.

Per sort, ni totes les "madres" ni les "abuelas" han caigut al parany.

No tens ni idea de qui són, ni de què signifiquen "Las Madres", ni de perquè hi ha gent que ha volgut carregar-se-les en diversos mitjans. Això no té res a veure ni amb ETA ni res que s'assembli: l'organització armada basca és una altra excusa de la campanya que està orquestrada des de fa temps contra Las Madres i que ara, simplement, viu un capítol més, i que gent com tu hi ha caigut de quatre grapes.

... ¡¡LA ÚNICA LUCHA QUE SE PIERDE ES LA QUE SE ABANDONA!!

FINS A LA VICTÒRIA, SEMPRE!!!

Llibertat.com

(ve de la pàg. 8)

CCOO, digui?

acords sobre desregulació laboral, precarització i disminució salarial, fruit de la Reforma Laboral del 97, firmada per CCOO. Tot i la seva insistència sobre la «confidencialitat» de les dades, els qui treballem en aquest sector sabem que les empreses que contracten serveis són les posseïdores de totes les bases de dades dels serveis contractats.

Però no és només això sinó que CCOO, mentre planteja acomiadaments dels seus propis treballadors, subcontracta serveis que ajuden a la sobreexplotació i engreixa els beneficis de la patronal. ¿Aquesta lògica ens portarà a tenir treballadors d'ETT's

de CCOO? Donat que prioritzen els «problemes econòmics» del sindicat davant els problemes sindicals, aquesta decisió és un atemptat al conjunt dels treballadors i ve a confirmar la concepció d'un sindicat de «serveis» i no d'un sindicat com a eina de lluita.

Els delegats del sector iniciarem una campanya de denúncia dins el sindicat perquè s'acabi aquesta «experiència pilot» que, sinó s'atura, serà la realitat que viurem en poc temps. Creiem que aquesta batalla no només és dels delegats i treballadors del sector sinó del conjunt de CCOO, si volem recuperar el nostre sindicat com una eina de lluita del conjunt del moviment obrer. Seria molt lamentable haver de denunciar CCOO per cessió il·legal dels treballadors, il·legalitat que recorre tot el sector.

Maira. Delegada sindical CCOO, CATSA Madrid

Sèrbia

Problemes per a Kostunica

És increïble el poc que molts dels nostres dirigents polítics, i molts dels nostres analistes, han après del passat més recent a l'Europa central i oriental. Deu anys després de la desaparició del mur de Berlín l'optimisme que va anul·lar intel·lectualment a tanta gent el 1989 s'havia bescanviat en una mescla de desengany i escepticisme que, de forma sorprenent, ha perdut peu davant la certificació de que el règim de Milosevic també s'ensorrava.

I, no obstant, res és més senzill que identificar els ingents problemes que Kostunica i els seus tenen per davant. El primer no és altre que el d'un complex entramat institucional que es presta a totes les trampes imaginables. Amb eleccions a la vista o sense elles, l'aparell de poder que va ajudar a pujar a Milosevic conserva les respectives majories parlamentàries a Sèrbia i a Iugoslàvia, de tal sort que, avui per avui, les seves capacitats de control segueixen essent moltes. En un pla paral·lel, la neutralització de les forces armades, de la policia i dels paramilitars de cap manera no es pot considerar definitiva, i sembla saludable no donar per tancats, tampoc, els contenciosos corresponents. En aquestes condicions, no poden descartar-se pactes de Kostunica amb els sectors més moderats del Partit Socialista fins avui en el poder. Com quasi sempre, aquests pactes susciten les interpretacions més dispars: si per a uns són una desitjable font d'estabilitat, per a d'altres estan cridats a descafeïnar molts projectes.

Un segon problema per a Kostunica és la pròpia divisió dins l'oposició que formalment encapçala. No s'ha d'oblidar que la conversió de l'avui president federal en candidat d'una vuitantena de forces polítiques alguna cosa va tenir de casual: les figures més prominents de l'oposició es van retirar amb la certesa de que Milosevic convocava les eleccions segur de la seva victòria. De resultes, Kostunica, que ha confessat sentir-se immers en un somni, és un president que, amb manca per complet de carisma, trobarà previsiblement molts obstacles a l'hora de lluitar amb forces polítiques –les que li han donat suport– que exhibeixen una llarga tradició d'enfrontaments i personalismes.

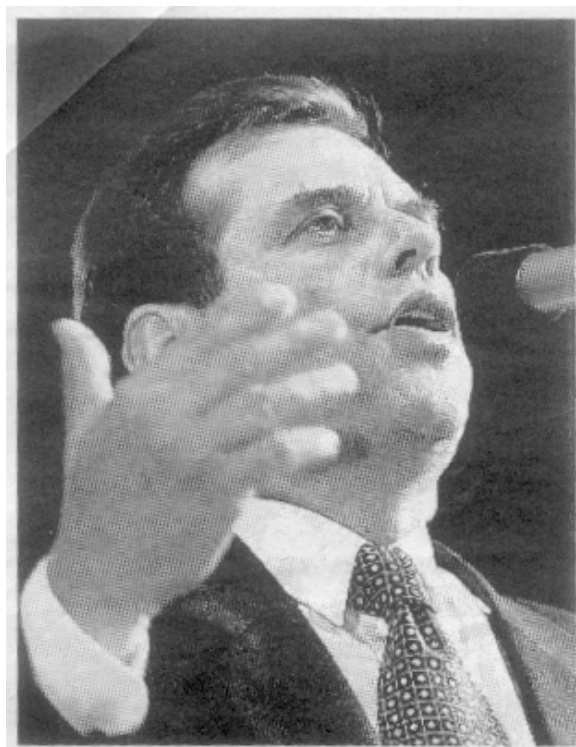
El tercer gran repte és el de redreçar una situació econòmica extremadament dolenta. Al respecte el primer que convé recordar és que en els últims anys sempre ha hagut una enorme distància entre les promeses occidentals i els fets que al final s'han obert camí. Al marge de subratllar que el seu és que el que s'aporti per a la reconstrucció econòmica de Sèrbia es resti de les partides que corresponien a Bòsnia i a Kosova, la primera pràcticament no compta amb res que exportar i manca per complet de recursos per importar, amb la qual cosa, i amb tota evidència, els problemes no es resoldran de la nit al dia. Clar que, a més a més, Kostunica sembla l'abanderat de la mateixa misèria que inunda altres parts de l'Europa central

i oriental: la que ha pres cos de la mà de la parauleria del mercat, a resguard d'un capitalisme mafiós omnipresent. I no és de molt consol saber que Milosevic, obscenament instal·lat en aquesta mateixa modalitat de capitalisme, ha assentat les bases per a una suau transició en aquest terreny.

La quarta font de tensions l'aporten Montenegro i Kosova. S'ha subratllat fins la sacietat les últimes setmanes que Kostunica és, abans que res, un nacionalista serbi. Si l'anterior, per si sol, res té de dolent, les coses s'enfosqueixen quan es descobreix que en el passat no va semblar dissentir massa de les polítiques de Milosevic a Bòsnia o a Kosova. En conseqüència, el seu és recordar que l'accés del nostre home al poder no té per què reportar de manera necessària canvis significatius en el tractament dels contenciosos nacionals que es fan valer a la regió. Encara que la proposta, realitzada per Kostunica, d'un referèndum d'autodeterminació a Montenegro és raonablement esperançadora, el qui més i el qui menys augura tensions a Kosova: el presumible acostament de Kostunica a Occident comportarà, de ben segur, concessions que col·locaran encara més lluny qualsevol horitzó autodeterminista per a l'atribolat territori de població majoritàriament albanesa.

Afegirem, en fi, que la cultura política a Sèrbia no invita precisament a l'optimisme. El que ha fet que molts serbis canviessin de vot el 24 de setembre no ha sigut, per desgràcia, el repudi del que ha succeït –violència i neteja ètnica, per entendre'ns– en els últims anys a Croàcia, Bòsnia o Kosova. Al serbi de a peu sembla haver-li inquietat més, molt més, la crisi econòmica, la corrupció i l'absència de perspectiva de futur. Aquest no és precisament un panorama que aconselli concloure que en el país es verificarà una catarsi alliberadora. Per tal que aquesta arribi, tal vegada s'haurà d'esperar a que Kostunica i les ingerències externes desapareguin, també de l'escenari.

Carlos Taibo

A Niça contra la retallada de drets socials!

La globalització capitalista té la seva expressió a la Unió Europea en les privatitzacions, les retallades socials, la degradació del treball, l'acumulació de la riquesa cada cop en menys mans, i la repressió.

Per justificar les mesures, i per servir de floreta retòrica, s'ha elaborat l'anomenada Carta Europea de Drets Fonamentals, que pretenen aprovar a la Cimera de Niça els caps d'Estat i govern de la UE el 7 i 8 de desembre.

A la Carta s'abandona el model de les constitucions de garantir drets (que si no hi ha lluita social, es converteixen després en paper mullat), per tal que els drets socials siguin simples prioritats de la política econòmica. Ensenyament, sanitat, treball, habitatge, pensions, la cobertura d'atur, queden així a la discreció dels qui ens governen. Els continguts de la carta no poden invocar-se en cap Tribunal Europeu per justificar una denúncia. Per tal que veiem de què va, no van constar en ella fins el recent 14 de setembre els drets de

vaga, negociació col·lectiva, sindicació i reconeixement dels sindicats, per pressions dels sindicats agrupats a la Confederació Europea de Sindicats (CES). La CES, de caràcter institucional, ha fet abrigar falses expectatives aquests últims anys en el text de la Carta i en la possibilitat d'una pretesa Europa Social, incompatible en realitat amb el seu caràcter capitalista.

Les organitzacions presents en el Moviment de Resistència Global, i els sindicats alternatius europeus, entre els quals està CGT de l'Estat espanyol, organitzen autocars per anar a les manifestacions i actes els dies 6 i 7 de desembre, trauran bons de recolzament econòmic i faran campanyes als barris i centres de treball a favor d'una carta alternativa de drets socials que inclou la gratuïtat per als aturats de tots els serveis essencials (salut,

ensenyament, habitatge, subministres...) i papers per tots i totes, immigrants i autòctons. Els sindicats de la CES (entre els quals estan CCOO i UGT) es manifestaran el dia 6 per la millora del redactat de la Carta.

Vine amb nosaltres el 6 i el 7, per la inversió en la cobertura de les necessitats socials, contra l'ús d'aquestes necessitats com a mercaderies!

Víctor Messeguer

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Aquí ens trobaràs

S. Pere Mitjà, 14, bjos. Barcelona
 Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
 Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@retemail.es
Tel 93- 310 75 64 - fax 93- 296 68 89

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

.....

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....